

Dün Düşüme Düştüm

– ADEM EFİLOĞLU · 30 Haziran 2017

Dün düşüme düştüm
Aklımda kalmış anıların arasından
Elleri
Kirli pasaklı bir çocuk ağladı
Başı döndü dünyanın
Daha fazla dayanamadı ayaklarım
Düştüm...

Çatılarında güvercinler beslenen evlerin
Üzerinden bakıyorum dağlara
Yükseklerinde kırılmış topraklar
Rüzgârın hâkimiyetine esir
Telaşlandıkça dudaklarım müteessir...

Gözlerimin çukurunda demirlemiş gemiler
Salına salına çarpıyorlar kıyıya
Arada lastik gıcırdamaları
Ağlayan martıların kavgasına karışıyor
Ruhumun feveranları...

Kirpiklerimde asılı özgürlüğüm
Birkaç damla gözyaşına sarıldı
Kırıldı mahkûmiyetin zincirleri
Babamın okuduğu masallarda
Gelincikler yüz yıl yaşarken...

Ellerini öptükçe dünyanın
Denizler ayaklarımı tuza beledi
Annemin yazmasında sabahladı yanaklarım
Ucu sivri demirle kazınmış duvarlarda
Tükenmedi hasret şarkılarım...

Dün düşüme düştüm
Babam saçlarımı okşadı sevgiyle
Annem kapıda karşıladı

Ne muazzam ihtiřam
Melekler bile ağladı...

Dün
Geçmişimin üzerine
Düşümde düştüm
Kanadım
Kanadım...

Âdem Efiloğlu